

РЕШЕНИЕ

№ 833

гр. Бургас, 05.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми юли през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Членове: Веселка Г. Узунова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Мария Н. Тошева
като разгледа докладваното от Веселка Г. Узунова Въззивно гражданско дело
№ 20222100500981 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на чл.258 ГПК и сл.ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Н. ХР. Н. с ЕГН-***** с адрес:
***** подадена от пълномощника му адв.Киязова-Кожухарова срещу Решение №604 от
01.04.2022г.,постановено по гр.д.№6987/2021г.по описа на БРС,с което съдът е отхвърлил
иска на въззивника Н. за осъждане на ответницата ЗЛ. М. В. с ЕГН-***** с адрес:
***** да заплати на ищеца Н. ХР. Н. сумата от 810.72 лева,представляваща обезщетение за
вреди,изразяващи се в направени разноски за ремонт на собствения на ищеца автомобил
марка“Мазда“,модел 5,с рег.№А1550 МТ,причинени в резултат на бездействието на
ответницата,изразяващо се в лошо възпитание и неупражнен надзор върху малолетното и
дете Кр. Н. М.,в резултат на което на 27.03.2021г.между 10.00 часа и 14.00 часа последният е
нарушил лаковото покритие на предна дясна врата,задна дясна врата ,заден ляв калник и
задна броня на лекия автомобил,който е бил паркиран на паркомясто в
гр.Бургас,кв.“Сарафово“,находящо се пред комплекс „Лас Биризас“,срещу
хотел“Атлантис“,ведно със законната лихва от датата на увреждането-27.03.2021г.до
окончателното изплащане на задължението,на основание чл.48 ал.1 ЗЗД.

С въззивната жалба е оспорено решението на БРС като необосновано и постановено
при съществено нарушение на съдопроизводствените правила.На първо място съдът е

приел, че при извършена служебна справка по страни в ЕИСС е установил, че срещу ищеца е било водено наказателно дело за хулиганство, с пострадал ответницата, както и че същият е осъден с влязла в сила присъда по нохд №4341/2020г. на БРС за закана за убийство спрямо ответницата. Тази фактическа констатация на съда е била оспорена от въззивника, като е заявено, че тя е невярна, но е участвала при формирането на вътрешното убеждение на съда, довело до извода му за неоснователност на иска. Съдът е приел, че този факт е служебно известен, без между страните да е имало такива твърдения и без да е указал доказателствената тежест в тази насока, като не е констатирал това и в доклада си по делото. В нарушение на чл. 155 ГПК съдът не е обявил на страните, че ще счита тези факти за служебно известни, за да може ищецът да вземе отношение по тях и да ангажира доказателства за оборването им, ако прецени това за необходимо. Оспорен е и изводът на съда, че по делото не е установено в условията на пълно и главно доказване, че детето на ответницата е причинило процесните вреди. Направен е анализ на събраните по делото доказателства, като се прави довод, че ищецът е доказал безспорно, че детето на ответницата е причинило вредите на автомобила на ищеца, като тя самата не е упражнила контрол. Оспорено е становището на съда, че представените и приети като доказателства по делото материали от проверката, извършена от МВР и РП-Бургас не са годно доказателствено средство. В тази връзка се изтъква, че Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 27.05.2021г. на прокурор при БРП с изх. №4782/2021г. е официален документ, от който се установява безспорно, че след извършената проверка е установено, че детето Кр. Н. М., малолетен, с родител ЗЛ. М. В. е надраскало с дървена пръчка лаковото покритие на боята на МПС марка "Мазда", с рег. №А1550МТ, собственост на въззивника. Сочи се, че по отношение на това постановление следва да се има предвид, че преписката е прекратена поради аргумента, че извършителят е малолетно лице, което съгласно чл. 32 ал. 1 НК е наказателно неотговорно. Именно по тази причина ищецът е предявил иск с правно основание чл. 48 ЗЗД срещу родителя на малолетното дете, който е отговорен за вредите, причинени от детето му. Оспорени са мотивите на съда и в частта, досежно анализа на доказателствата и по-специално показанията на св. Д. Г., който освен в хода на полицейската проверка е разпитан и пред съда в настоящото производство, като е заявил ясно, че детето на ответницата е драскало колата и е било облечено с червени дрехи. Съдът не е взел предвид и че самата ответница в сведенията, дадени пред разследващите органи е направила извънсъдебно признание на претенцията на ищеца, като се позовава на съдебна практика на ВКС относно доказателствената сила на извънсъдебното признание на неизгодни за страната факти. Изложени са доводи и относно неправилността на анализа, направен от БРС на показанията на св. Д. В. Отделно, съдът не е съобразил и становището на ответницата в отговора на исковата молба, в което не се съдържа оспорване на твърдението на ищеца, че вредите са причинени от малолетното и дете, а се заявява позиция, че ответницата не е имала възможност да предотврати вредите, а детето и е много добре възпитано и тя го е държала под контрол и надзор. Моли решението на БРС да бъде отменено, като се постанови решение от въззивната инстанция, с което предявеният иск да бъде уважен. При условията на чл. 266 ал. 3 ГПК въззивникът е формулирал доказателствено

искане,предвид допуснатото от БРС процесуално нарушение на разпоредбата на чл.155 ГПК –да бъде допуснато и прието като писмено доказателство по делото свидетелство за съдимост на въззивника. Отправено е и искане да се извърши отново служебна справка в ЕИСС за образувани дела и постановени съдебни актове срещу въззивника,с оглед оспорването на фактическата констатация на районния съд относно водено дело за хулиганство с пострадал ответницата и осъдителна присъда на ищеца за закана за убийство спрямо ответницата.

Въззиваемата ЗЛ. М. В. не е депозирала писмен отговор в законоустановения срок.

В съдебно заседание въззивникът Н.,редовно уведомен,не се явява и не се представлява.Постъпила е писмена молба от пълномощника му адв.Кирязова-Кожухарова,в която се поддържа въззивната жалба и доказателствените искания и се отправя искане за уважаването и от въззивната инстанция.Претендират се разноси.

В съдебно заседание въззиваемата В. редовно уведомена,не се явява и не се представлява.Постъпила е молба от пълномощника и адв. Василева.,в която се изразява становище за неоснователността на въззивната жалба и се отправя искане решението на БРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.Няма доказателствени искания.

При служебната проверка по реда на чл.269 ГПК въззивният съд намери обжалваното съдебно решение за валиден и допустим съдебен акт.

По основателността на въззивната жалба и съществото на спора БОС установи следното:

Правилно и в съответствие с твърденията в исковата молба и вида на търсената съдебна защита БРС е дал правна квалификация на предявения иск по чл.48 ЗЗД вр.с чл.45 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 48, ал. 1 от ЗЗД, родителите и осиновителите, които упражняват родителските права, отговарят за вредите, причинени от децата им, които не са навършили пълнолетие и живеят при тях. Това е специален състав на неправомерното увреждане, обусловен от установяване на противоправно поведение от страна на родители или осиновители, изразяващо се в неизпълнение на задължението да възпитат и да осъществяват контрол и надзор върху поведението на непълнолетните си и малолетни деца. По реда на чл. 48 ЗЗД родителите отговарят само ако децата живеят при тях и не отговарят,ако не са били в състояние да предотвратят настъпването на вредите.

В исковата молба ищецът Н. е твърдял,че на 27.03.2021г.между 10.00 часа и 14.00 часа Кр. Н. М.,малолетен син на ответницата З.В. е нарушил лаковото покритие на предна дясна врата,задна дясна врата ,заден ляв калник и задна броня на лек автомобил „Мазда“,модел 5,с рег.№А1550 МТ,,собственост на ищеца,който е бил паркиран на паркомясто в гр.Бургас,кв.“Сарафово“,находящо се пред комплекс „Лас Биризас“,срещу

хотел "Атлантис". Ищецът е твърдял, че е претърпял имуществени вреди в размер на сумата от 810.72 лева, представляваща направените от него разноски за ремонт на собствения му автомобил, причинени в резултат на бездействието на ответницата В., изразяващо се в лошо възпитание и неупражнен надзор върху малолетното и дете Кр. Н. М.. Претендирал е осъждането и да му заплати сумата 810.72 лева, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди от непозволеното увреждане, ведно със законната лихва от датата на увреждането-27.03.2021г. до окончателното изплащане на задължението.

В отговора на исковата молба ответницата В. е оспорила предявения иск, като е заявила, че оспорва твърдението на ищеца, че К.М. е причинил твърдяното от ищеца увреждане, като е заявила, че липсват доказателства, че има нанесена вреда от детето и. На следващо място е оспорила представената от ищеца фактура, като е заявила, че автомобилът е преобядисан на 09.09.2021г. и с оглед изминалия период от време- 6 месеца е напълно възможно всяко трето лице да е нанесло претендираните вреди, а освен това пред БРП ищецът е твърдял, че щетата е в размер на 400 лева, а няколко месеца по-късно твърди, че щетата е 810.72 лева, което следва да се възприеме като негово недобросъвестно поведение. При условията на алтернативност е поискала отхвърляне на иска по съображения, че не е имала възможност да предотврати настъпването на каквито и да било вреди, детето и е добре възпитано и го е държала под контрол и надзор, но въпреки това не е успяла да предотврати вредите.

В отговора на исковата молба ответницата не е заявила твърдения за извършени от ищеца престъпления, от които тя е пострадала, нито за наличие на причинна връзка с твърдяното по настоящото дело непозволено увреждане. Съдът не е обявил и в доклада си по реда на чл.155 ГПК служебно известни му факти за осъждане на ищеца, а ги е посочил за първи път в решението си, като ги е взел предвид при постановяването му, което представлява съществено процесуално нарушение.

Във въззивното производство са допуснати и приети нови писмени доказателства-свидетелство за съдимост на ищеца №4987 от 06.04.2022г. издадено от БРС и писмо № 7147 от 15.07.2022г. на заместник-административния ръководител на БРС, от които се установява безспорно, че ищецът Н. ХР. Н. не е осъждан и в периода от 01.01.2019г. до момента/15.07.2022г./ няма образувани срещу него наказателни дела от общ характер в БРС. При това положение посочените в решението на БРС като служебно установени факти въз основа на служебна справка в ЕИСС – че срещу ищеца се води наказателно дело за хулиганство с пострадал ответницата и че ищецът е осъден с влязла в сила присъда по нощ №4341/2020г. по описа на БРС за закана за убийство спрямо ответницата са и неверни, тъй като не се подкрепят от събраните във въззивното производство горепосочени писмени доказателства. Основателно в тази връзка е оплакването на въззивника, че БРС е обосновал решението си с нетвърдени от ответницата и обективно несъществуващи факти за противоправно поведение на ищеца спрямо ответницата.

БРС е приобщил като доказателства по делото електронни документи-видеоклипове и снимки, с дата на снемане 29.03.2021г. и ги е обсъдил в решението си, констатирайки, че са

заснети посочените от ищеца в исковата молба увреждания на лекия автомобил и че се установява, че дете, облечено в червено на видима възраст около седем-осем години, в присъствието на друго дете, уврежда лаковото покритие на процесния лек автомобил с пръчка, като на част от снимките присъстват две жени с детска количка. Приета е била като доказателство по делото и представената от ищеца фактура за заплатената от него сума за пребоядисване на автомобила в размер на 810.72 лева. Правилно съдът е дал вяра на представените електронни документи, съобразявайки, че същите са годно доказателствено средство съгласно чл.184 ал.1 ГПК вр.с чл.3 ал.1 от ЗЕДЕУУ. Автентичността на записите от охранителната камера не е била оспорена от ответницата В., а св.Д.Г. ,който отговаря за охраната и видеонаблюдението на комплекс „Атлантис“ е дал показания по делото, от които безпротиворечиво се установява, че записите са били прегледани от него в деня на увреждането по молба на ищеца, след като последният установил надраскването на автомобила си. В показанията си св. Г. описва какво е видял на записите от видеокамерата, което е идентично с установеното от съда. В допълнение следва да се отбележи, че записите от видеокамерата са били предадени на органите на досъдебното производство и приобщени към преписка с вх.№338800/2238/21 образувана по съобщение на ищеца Н. за увреждането на автомобила му.

Правилно и в съответствие със събраните по делото писмени и гласни доказателства БРС е приел, че е установено по делото увреждането на автомобила на ищеца на датата и в обема, посочен в исковата молба, както и механизмът, по който то е причинено - надраскване с пръчка от дете, в резултат на което е нарушено лаковото покритие на автомобила.

За да отхвърли предявеният иск, районният съд е приел, че ищецът не е установил при условията на пълно и главно доказване, че именно детето на ответницата е причинило процесните вреди. Правилно е създението му, че съобщението на ищеца до органите на МВР за извършено престъпление не е годно доказателствено средство в настоящото производство, но същото може да бъде ценено при проверката на достоверността на показанията на св.Д.Г. , доколкото в него ищецът е описал как е било установено кое е детето, надраскало автомобила му. В сведението ищецът е заявил, че св.Д.Г. при прегледа на записите от видеокамерата е разпознал ответницата З.В. и детето и, което е драскало автомобила на ищеца с пръчка. В даденото от св.Д.Г. сведение в хода на полицейската проверка той не е заявил нещо различно от заявеното пред съда в настоящото производство, поради което това сведение следва да се цени в подкрепа на извода, че показанията на този свидетел са безпротиворечиви и достоверни.

От показанията на св.Д.Г., дадени пред БРС се установява, че той отговаря за охраната и видеонаблюдението на комплекс „Атлантис“. св. Г. познавал ищеца, по повод възлагани му ремонтни работи в комплекса, а ответницата В. не познавал лично, но я е виждал неведнъж, включително и да се разхожда с детето, знаел коя е и къде живее. На процесната дата при него дошъл ищецът и помолил да върнат камерите и да ги прегледат. При прегледа на записите свидетелят установил, че едно момче на възраст около 7 години драска колата на ищеца. На записите свидетелят видял млада жена/“момиче“/, което той познал, че е

„въпросната госпожа В.“. Детето, което драскало колата било с червени дрехи и приличало на сина на ответницата В. и тъй като на записите се виждало, че детето било с ответницата, свидетелят счел/„решил“/, че е нейното дете. Казал на ищеца къде живее ответницата, за да отиде да я потърси и да се разберат.

От показанията на св. Д. В., приятелка на ответницата, се установява, че нейното дете и детето на З. В. са в един клас, играят често заедно. Съдът е предявил на свидетелката снимките на л. 35-38 от представения снимков материал по делото с въпрос дали познава някое от децата. Свидетелката е заявила, че „Това на снимката може да е моето дете, да са играли, но не мога, трябва да го видя по-добре. Децата играят често заедно. Ние също сме от Сарафово. Не мога да кажа с точност сега. Като не ги видя в лице не мога да кажа.“ В протокола липсва отразяване на изявление на свидетелката В. кое от двете деца на снимката тя предполага, че може да е нейното дете, поради което изводът на съда, че тази свидетелка не може да разпознае дали детето на снимките, облечено с черно яке е нейното дете е необоснован. Отделно, свидетелката не е заявявала, че не може да каже дали някое от двете деца на снимките е детето на ответницата, поради което и този извод на съда също е необоснован. На снимките на л. 36, 37 и 38 освен двете деца /момчета на възраст около 7-8 години/ се виждат и две жени, при това с доста ясно различни лица и дрехи, но на свидетелката не е бил зададен въпрос дали разпознава себе си и ответницата В., не е бил предявен на свидетелката и видеозаписът от камерата, изгледан от св. Г., на който той е разпознал ответницата и детето и.

БРС е кредитирал показанията на св. Г., но неправилно е приел, че свидетелят не е заявил с категоричност, че именно детето с червеното яке е синът на ответницата, а освен това не е уточнил коя от двете жени на видеозаписите е ответницата. Свидателят е заявил в показанията си пред съда ясно и безпротиворечиво своите категорични възприятия-разпознал на видеозаписите ответницата В. и детето, с което я е виждал да се разхожда. Предположението на свидетеля е само относно факта дали това дете/с червеното яке/ е син на ответницата, тъй като свидетелят не познава лично нея и децата и. Отделно, съдът не е предявявал на св. Г. снимките и видеозаписите, поради което не е имал основание за извод, че свидетелят не е уточнил коя от двете жени на видеозаписите е ответницата. Показанията на св. В., която само по предявените и снимки не е успяла да разпознае единствено своето дете, но не и себе си, ответницата и нейното дете, не могат да бъдат ползвани като аргумент в подкрепа на тезата, че причинителят на вредата не може да бъде установен по несъмнен и категоричен начин. Въззивният съд не споделя и довода на БРС, че макар да кредитира показанията на св. Г., не дава вяра на извършеното от него разпознаване на ответницата В. и детето, тъй като не разполагал със специални знания да извършва тази дейност. Свидателят действително не е експерт в тази област, но възложената му дейност по охраната и видеонаблюдението на комплекс „Атлантис“, кв. Сарафово, предполага изградени умения да преглежда записите от видеокамерите в комплекса, както и да познава собствениците и живущите в комплекса, поради което въззивният съд няма основание да постави под съмнение възприятията му и извършеното разпознаване на ответницата и

детето. Не без значение е и фактът,че даденото от него сведение в хода на полицейската проверка по случая относно разпознаването на ответницата и детето на видеозаписа е идентично в съдържанието си с показанията ,дадени пред съда и е било потвърдено в хода на извършената полицейска проверка.

По делото е прието като доказателство Постановление за отказ да се образува досъдебно производство с изх.№4782 от 27.05.2021г.на прокурор Т.Петрова в БРП. В постановлението прокурорът посочва,че в хода на извършената проверка от Пето РУ на ОД МВР гр.Бургас по преписка №338800-2239/2021г.образувана по заявление на ищеца Н. е било установено,че детето,надраскало лаковото покритие на автомобила на ищеца е синът на ответницата К.М.,малолетен на 7 години. Прокурорът е отказал да образува досъдебно производство и е прекратил преписката на основание чл.199 ал.1 вр.с чл.213 ал.1 вр.с чл.24 ал.1 т.1 НПК и чл.32 ал.2 НК – поради малолетието на извършителя К.М.,тъй като е наказателно неотговорно лице,което поради възрастта си не може да разбира свойството и значението на постъпките си и техния общественоопасен характер и не може да му се вмени виновно поведение.

Основателно е оплакването на въззивника,че БРС не е обсъдил горецитираното прокурорско постановление като доказателство по делото,приемайки,че всички представени и приети от него материали/документи от полицейската проверка по случая не са годно доказателствено средство.

Съгласно чл.300 ГПК влязлата в сила присъда има задължителна сила за гражданския съд,който разглежда гражданските последици от противоправно деяние, относно извършването на деянието,неговата противоправност и виновността на дееца. Постановленията на прокурора,с които се отказва образуване на досъдебно производство или се прекратява образувано досъдебно производство не се ползват с обвързваща гражданския съд доказателствена сила,а такава е придадена само на влязлата в сила присъда/вж. Решение № 43/16.04.2009 г. по т.д. № 648/2008 г. по описа на П т.о. на ВКС./. Прокурорското постановление обаче е официален документ по смисъла на чл.179 ГПК - издаден от длъжностно лице в кръга на службата му,по установената форма и ред и съставлява доказателство за изявленията пред съответния орган и за извършените от него и пред него действия. БРС е приел представеното от ищеца прокурорско постановление като доказателство по делото,но не го е обсъдил конкретно в решението си.Постановлението не е било оспорено от ответницата по реда на чл.193 ГПК,поради което и същото следва да бъде ценено от съда така,както повелява процесуалният закон. От съдържанието на постановлението се установява,че в хода на извършената полицейска проверка е било установено,че детето,надраскало лаковото покритие на автомобила на ищеца е К.М.- син на ответницата В.,като прокурорът е отказал да образува досъдебно производство ,тъй като извършителят е наказателно неотговорно лице /малолетен/.

Показанията на св. Г.,дадени пред районния съд, следва да бъдат преценени в съвкупност и с установените в хода на полицейската проверка факти досежно лицето, извършител на непозволеното увреждане,посочени в постановлението на прокурора.Тази

преценка води въззивния съд до извод, че извършеното от св. Г. разпознаване на ответницата В. и детето и в деня на увреждането, потвърдена от него в даденото по полицейската проверка сведение и категорично заявено в показанията му пред БРС е било проверено в хода на полицейската проверка, като прокурорът не е намерил основание да приеме, че авторството на деянието не е установено или че друго дете е увредило автомобила, а точно обратното – като извършител на увреждането е посочен малолетният син на ответницата К.М.. Както се посочи по-горе, непълните и неясни показания на св. В. не могат да опровергават или поставят под съмнение категоричността на възприятията на св. Г., подкрепени и от резултата от извършената полицейска проверка, обективизиран в прокурорското постановление.

Неоснователно е и възражението на ответницата В. досежно невъзможността и да предотврати настъпването на каквито и да било вреди, което представлява основание за изключване на отговорността на родителя за вреди, причинени от детето му съгласно чл. 48 ал. 3 ЗЗД. Въззивният съд приема, въз основа на показанията на св. В., че детето на ответницата е добре възпитано в широкия смисъл на понятието, за което тя е полагала грижи и усилия, но очевидно същите не са били достатъчни. Не се установяват факти и обстоятелства, сочещи на обективна невъзможност на ответницата да предотврати настъпването на процесните вреди. От показанията на св. Г. и приетите като доказателства по делото електронни документи /записи от видеокамера/ се установява безпротиворечиво, че ответницата В. е оставила детето за известно време без контрол и надзор и именно тогава то, играейки си с пръчка е надраскало автомобила на ищеца, нарушавайки лаковото покритие и е причинило процесната имуществена вреда. В същия смисъл е и даденото с Решение № 270 от 10.01.2017 г. на ВКС по гр. д. № 916/2016 г., IV г. о., ГК тълкуване на чл. 48 ал. 3 ЗЗД, което се споделя от настоящия съдебен състав. При това положение, неоснователно и недоказано е твърдението на ответницата, че не е оставяла детето си без контрол и надзор, но не е била в състояние да предотврати вредите.

По гореизложените съображения въззивният съд намери, че решението на БРС, с което е отхвърлен предявеният иск е неправилно, незаконосъобразно и необосновано от доказателствата, събрани по делото, поради което същото следва да бъде отменено, а предявеният иск уважен като основателен и доказан.

С оглед изхода от въззивното обжалване и съобразно чл. 78 ал. 1 ГПК, в полза на ищеца Н. следва да се присъдят направените разноси пред двете съдебни инстанции. Пред БРС той е направил разноси в размер на 355 лева, съгласно представен списък на разноските, а пред БОС – 275 лева, които съдът възлага за плащане върху ответницата З.В..

Мотивиран от гореизложеното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №604 от 01.04.2022г., постановено по гр.д. №6987/2021г. по описа

на БРС и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА на основание чл.48 ал.1 ЗЗД вр.с чл.45 ЗЗД ответницата ЗЛ. М. В. с ЕГН-***** с адрес: ***** в качеството и на родител,упражняващ родителските права върху малолетния Кр. Н. М. с ЕГН-***** да заплати на ищеца Н. ХР. Н. с ЕГН-***** и с адрес: ***** сумата от 810.72 /осемстотин и десет лева,седемдесет и две стотинки/ лева,представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, причинени от малолетния син на ответницата Кр. Н. М. с ЕГН-***** на 27.03.2021г.между 10.00 часа и 14.00 часа,изразяващи се в увреждане/надраскване/ с помощта на пръчка на лаковото покритие на предна дясна врата,задна дясна врата ,заден ляв калник и задна броня на собствения на ищеца лек автомобил марка“Мазда“,модел 5,с рег.№А1550 МТ,който е бил паркиран на паркомясто в гр.Бургас,кв.“Сарафово“,находящо се пред комплекс „Лас Биризас“, срещу хотел“Атлантис,ведно със законната лихва от датата на увреждането-27.03.2021г.до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА ЗЛ. М. В. с ЕГН-***** с адрес: ***** да заплати на ищеца Н. ХР. Н. с ЕГН-***** и с адрес: ***** сумата от 355 лева,представляваща разноски,направени в производството пред БРС и сумата от 275 лева,представляваща разноски,направени в производството пред БОС.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280 ал.3 т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____